

Sygn. akt I C 1013/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 14 lipca 2015 r.

Sąd Okręgowy Lublinie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSO Maria Stelska

Protokolant: Monika Brzezina

po rozpoznaniu w dniu 8 lipca 2015 r. w Lublinie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K.

przeciwko P. K.

o zapłatę

I. uchyła nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym wydany przez Sąd Okręgowy w Lublinie w dniu 5 marca 2013r., w sprawie I Nc 37/13;

II. powództwo oddała;

III. zasądza od powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. na rzecz pozwanego P. K. kwotę 18.110 (osiemnaście tysięcy sto dziesięć) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1013/13

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 12 lutego 2012 r. (data stempla pocztowego, pozew, k. 2 i n.) powódka (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. (poprzednio (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P.) wniosła o zasądzenie nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym na swoją rzecz od pozwanego P. K. kwoty 229.303,42 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 4 stycznia 2013 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Uzasadniając swoje żądanie wskazała, że pozwany dnia 23 lipca 2012 r. złożył powódce weksel in blanco, z deklaracji wekslowej wynikało, że działa on jako członek zarządu (...) Sp. z o.o., co jednak nie zostało uwidocznione w wekslu.

Porozumienie wekslowe uprawniało powódkę do wypełnienia weksla w razie nieuiszczenia w terminie do 31 sierpnia 2012 r. trzech faktur. Wobec wypełnienia tego warunku powódka wypełniła weksel. Na wpisaną w wekslu i dochodzoną w obecnym procesie sumę składają się kwoty 201.171,42 zł z tytułu niezapłaconych faktur oraz odsetki ustawowe liczone od dnia następnego po dniu płatności każdej z faktur.

Nakazem zapłaty z dnia 5 marca 2013 r. Sąd orzekł obowiązek zapłaty przez pozwanego w/w wskazanej sumy wraz ustawowymi odsetkami od dnia 4 stycznia 2013 r. do dnia zapłaty oraz kwoty 10.084 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (nakaz zapłaty, k. 20). Nakaz został opatrzony w klauzulę wykonalności postanowieniem tut. Sądu z dnia 25 kwietnia 2013 r. (postanowienie, k. 28).

W zarzutach od nakazu zapłaty (k. 51 i n.) pozwany wniósł o jego uchylenie i oddalenie powództwa w całości, a także o zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Pozwany zakwestionował istnienie (i wysokość) wierzytelności, której płatność zabezpieczyć miał weksel, wskazując, że w ramach umowy ze spółką (...) powódka zobowiązana była do wykonania dwóch reaktorów (...), zaś termin oddania dzieła określony został na 30 listopada 2011 r. Wartość dzieła określona była na 436.148,00 zł netto, zaś zapłata połowy tej kwoty była warunkiem rozpoczęcia prac (warunek został spełniony). Pomimo dokonania dalszych, stanowiących odstępstwo od umowy, płatności powódka nie wydała spółce (...) przedmiotu umowy. Spółka (...), na mocy umowy pomiędzy (...) Sp. z o.o. oraz (...) scedowała wszelkie zobowiązania wynikające z w/w umowy o dzieło na (...).

Dnia 23 lipca 2012 r. pozwany udał się do powodowej spółki by odebrać maszyny stanowiące własność G. (...), jednak prezes powódki uzależnił wydanie tych maszyn od podpisania weksla na zabezpieczenia wierzytelności wynikających z faktur VAT dotyczących umowy z dnia 1 marca 2011 r. Pozwany podniósł również, że weksel nie został mu przedstawiony do zapłaty.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Umową z dnia 1 marca 2011 r. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P. (obecnie (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K.) zobowiązała się wobec (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. do wykonania dwóch reaktorów (...) zgodnie z otrzymanymi od zleceniodawcy rysunkami wraz z przeprowadzeniem prób szczelności (§ 1 umowy). Wynagrodzenie ustalono na kwotę 436.158,00 zł netto (§ 3 umowy), przy czym termin rozpoczęcia robót miał nastąpić w dniu wykonania przez zleceniodawcę 50% wskazanego wynagrodzenia. Termin zakończenia robót ustalono na dzień 30 listopada 2011 r. (§ 2 umowy). Kolejne 50% należnego wynagrodzenia miało zostać zapłacone w ciągu 21 dni po wykonaniu reaktorów i przeprowadzeniu prób szczelności. Zleceniobiorca zobowiązał się do pisemnego powiadomienia zleceniodawcy o zakończeniu prac i gotowości do ich odbioru. Odbiór prac miał zostać wykonany przez upoważnionego pracownika G. (...), zaś protokół odbioru miał stanowić podstawę do wystawienia faktury w terminie 7 dni (§ 1.4 i 4.1 umowy).

Dnia 3 marca 2011 r. Spółka (...) dokonała przelewu 50% wynagrodzenia (246.000,00 zł brutto).

Dnia 30 września 2011 r. powódka wystawiła fakturę na pozostałą kwotę 246.000,00 zł, z czego dnia 10 października 2011 r. Spółka (...) uiściła 123.000,00 zł. Termin płatności faktury upłynął dnia 7 października 2011 r.

(dowód: umowa z dnia 1 marca 2011 r., k.76-79, wyciągi z rachunku bankowego G. E., k. 74, 73)

Na podstawie porozumienia z P. B., w grudniu 2011 r., powódka przewiozła reaktory do B., gdzie wystawione zostały na prezentację w siedzibie firmy (...).

Po dokonaniu prezentacji ponownie przewieziono reaktory do siedziby (...) sp. z o.o. ((...) sp. z o.o.), gdzie aktualnie nadal pozostają.

P. B. był udziałowcem spółki (...), nie posiadającym prawa do jej reprezentacji i składania w jej imieniu oświadczeń woli. Jednocześnie prowadził własną działalność w tej samej co G. (...) branży, współpracując z firma (...).

W związku z transportem i zamontowaniem reaktorów w czasie wystawy w B., powódka wystawiła fakturę nr (...) z dnia 09 lutego 2012 r., na kwotę 55.934,25 zł, wskazując w jej treści, że dotyczy ona wartości robót dodatkowych wykonanych na podstawie ustnego uzgodnienia z P. B., zgodnie z ofertą z dnia 10.02.2012r., a w dniu 22 marca 2012r. fakturę nr (...) na kwotę 22.237,17 zł brutto, wskazując, że wystawiona została z tytułu zakończenia robót z tytułu zamówienia (...) (...)(...).

(zeznania D. K., k.143v., zeznania R. B. w charakterze strony powodowej, protokół rozprawy z dnia 26 lutego 2015 r., k. 174, k. 207v-208, w zw. Z k. 128v,129 zeznania pozwanego P. K., protokół rozprawy z dnia 26 lutego 2015 r., k. 174, k. 129v,130, faktura nr (...), k. 11i nr (...) k 12).

Dnia 2 kwietnia 2012 r. została zawarta umowa, nazwana „umową porozumienia stron”, której przedmiotem były m.in. wszelkie zobowiązania firmy (...) wobec Spółki (...), w tym zwłaszcza dotyczące wykonania reaktorów do depolimeryzacji katalitycznej oraz układów chłodzących dla tegoż ciągu technologicznego oraz wszelka dokumentacja z tym związana, które w dniu podpisania umowy przejść miały na firmę (...) Sp. z o.o. (§ 1 porozumienia). W § 2 porozumienia firma (...) Sp. z o.o. oświadczyła, że przejmuje wszelkie zobowiązania finansowe powstałe w wyniku współpracy G. (...) z (...), zaś firma (...), że oświadczenia stron przyjmuje i nie wnosi sprzeciwu. W nagłówku umowy jako reprezentant (...) Sp. z o.o. oznaczony został Prezes jej Zarządu G. R., zaś jako reprezentant G. (...), członek Zarządu Spółki (...). Oświadczenie woli w imieniu obydwu Spółek złożył P. K., powołując się w § 3 pkt. 1 umowy na umocowanie do skutecznego występowania w imieniu (...) i składania w jej imieniu oświadczeń woli mających pełne skutki prawne („umowa porozumienia stron”, k. 69)

Pozwany P. K. wypożyczył (...) sp. z o.o. do prezentacji reaktorów przetłaczarkę i szafę sterującą. W dniu 23 lipca 2012 r. pozwany wraz z M. Ł. oraz A. W., na mocy uzgodnień P. K. z powodem przyjechali do siedziby powoda po odbiór tego sprzętu. Wykonanie wskazanych maszyn dotowane było ze środków publicznych na kwotę ok. 6.500.000,00 zł, podlegających następnego dnia kontroli podmiotu dotującego.

R. B. uwarunkował wydanie tego sprzętu od podpisania przez pozwanego weksla in blanco. Po kilkugodzinnych pertraktacjach P. K. podpisał weksel zabezpieczający zapłatę faktur nr (...), na wypadek naruszenia ustalonych warunków płatności. Kwoty wynikające z faktur miały zostać uiszczone do dnia 31 sierpnia 2012 r. Własnoręcznym podpisem pozwany potwierdził odbiór faktur. Wypożyczone maszyny zostały pozwanemu wydane. R. B. odmówił natomiast wydania reaktorów do czasu uregulowania należności.

Powód wypełnił weksel dnia 4 stycznia 2013 r. na kwotę 229.303,42 zł. Wezwanie do wykupu weksla wysłane na wskazany w deklaracji wekslowej adres pozwanego, wobec zmiany adresu zamieszkania pozwanego, zostało zwrócone nadawcy. Kwota wpisana w uzupełnionym wekslu nie została dotychczas uiszczona.

Reaktory do dnia wyrokowania w sprawie nie zostały wydane, nie przekazano również pozwanemu dokumentacji technicznej.

(zeznania świadków M. Ł., A. W., zeznania R. B. w charakterze strony powodowej, zeznania pozwanego P. K., wszyscy protokół rozprawy z dnia 26 lutego 2015 r., k. 174, deklaracja wekslowa, k. 17, wezwanie do wykupu weksla, k. 8, potwierdzenie nadania, k. 9, złożony oryginał weksla, wyłączony z akt i zabezpieczony)

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o wskazane dowody.

Pozwany nie kwestionował faktu podpisywania przez siebie jakichkolwiek dokumentów załączonych do akt, zarzuty jego odnosiły się jedynie do okoliczności ich podpisania. W pozostałym zakresie, wyjąwszy protokół odbioru prac o którym mowa poniżej, dokumenty nie budziły wątpliwości Sądu.

Sąd dał wiarę zeznaniom P. K. w zakresie okoliczności podpisania weksla in blanco i deklaracji wekslowej, albowiem zeznania te uzupełnione zostały przez zeznania świadków M. Ł. i A. W., którzy, choć bezpośrednio świadkami składania oświadczenia wekslowego przez pozwanego nie byli, to jednak zgodnie zeznawali, że planowany czas wydania maszyn uległ znacznemu przedłużeniu. P. K. zdenerwowany co jakiś czas ich informował, że jeszcze muszą poczekać, sam biegał z plikiem dokumentów, dzwonił i komunikował im, że musi coś podpisać. Twierdzenia te wraz z zeznaniami P. K. tworzą logiczny i zgodny z zasadami doświadczenia życiowego ciąg faktów.

Zeznania D. K. nie wniosły do sprawy niczego istotnego. Świadek, potwierdził jedynie fakt montażu reaktorów w B., co do pozostałych okoliczności nie miał wiedzy.

Zeznania R. B. zostały obdarzone przez Sąd wiarą, aczkolwiek w zakresie w jakim były zgodne z zeznaniami wymienionych wyżej świadków. Należy też zaakcentować, że chociaż zeznania przesłuchanego w charakterze strony R. B., zeznania pozwanego P. K. oraz świadków niejednokrotnie zawierały istotne sprzeczności, to zasadnicze rozbieżności uwidoczniły się w wyciąganiu z określonych faktów odmiennych wniosków i nadawaniu tym faktom odmiennego znaczenia prawnego, o czym mowa będzie w dalszej części uzasadnienia.

Pozostałe dowody nie dotyczyły faktów istotnych dla rozstrzygnięcia w sprawie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 496 k.p.c., w razie prawidłowego wniesienia zarzutów od nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym, po przeprowadzeniu rozprawy, Sąd wydaje wyrok, w którym nakaz zapłaty w całości lub w części utrzymuje w mocy albo go uchyla i orzeka o żądaniu pozwu, bądź też postanowieniem pozew odrzuca lub postępowanie umarza.

Po wydaniu nakazu zapłaty na podstawie weksla strona pozwana winna podnieść wszystkie okoliczności faktyczne, zarzuty i wnioski dowodowe zmierzające do wykazania bezzasadności powództwa i przytoczyć je już w piśmie zawierającym zarzuty od nakazu zapłaty (art. 495 § 3 k.p.c.). Wśród zarzutów, za których pomocą pozwany o zapłatę weksla może się bronić, szczególnie istotne znaczenie przypada twierdzeniu, że powód otrzymał od pozwanego załączony do pozwu weksel in blanco w celu zabezpieczenia wierzytelności wynikającej z określonego stosunku i w związku z tym był upoważniony do jego uzupełnienia jedynie w sposób zgodny z porozumieniem zawartym z pozwanym, a faktycznie wypełnił go naruszając to porozumienie. Powiązanie przez strony upoważnienia do uzupełnienia weksla in blanco z istnieniem i treścią zobowiązania podlegającego zabezpieczeniu (stosunku podstawowego względem roszczenia wekslowego) powoduje, że wekslobiorca w zasadzie nie może na podstawie prawa wekslowego uzyskać wobec wystawców weksla własnego więcej praw niż mu przysługuje w ramach stosunku, z którego wynika podlegająca zabezpieczeniu wierzytelność, czyli w ramach tzw. stosunku podstawowego względem roszczenia wekslowego (por. uchwała połączonych Izb Sądu Najwyższego: Izby Cywilnej oraz Izby Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 24 kwietnia 1972 r., III PZP 17/70, OSNCP 1973, nr 5, poz. 72 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 września 2010 r., I CSK 641/09).

Pozwany powoływał się na takie właśnie okoliczności. Wskazać należy bowiem, że w porozumieniu wekslowym strony wskazały, że weksel ma na celu zabezpieczenie należności określonych w fakturach, które z kolei stanowiły podstawę rozliczeń związanych z realizacją umowy stron z dnia 1 marca 2011 r. Z uwagi na powyższe, poczynić należy w tym miejscu kilka uwag na temat charakteru zobowiązania wynikającego z weksla in blanco.

Otóż weksle wykorzystywane są między innymi dla zabezpieczenia wierzytelności oraz ewentualnych roszczeń o naprawienie szkody lub roszczeń o zwrot udzielonego kredytu, bądź roszczeń z innych umów. Osoba, której udzielane jest zabezpieczenie najczęściej otrzymuje weksel in blanco (art. 10 ustawy Prawo wekslowe), z upoważnieniem do jego wypełnienia przez wpisanie w nim kwoty, na którą opiewa zabezpieczona wierzytelność jako sumy wekslowej oraz dnia wymagalności zabezpieczonej wierzytelności, jako terminu płatności weksla, a także innych postanowień, niezbędnych w myśl art. 1 lub art. 101 Prawa wekslowego. Upoważnienie to stanowi element porozumienia osoby wręczającej weksel in blanco i jego odbiorcy. Jeżeli oświadczenie osoby wręczającej weksel in blanco ma formę pisemną, wspomniane porozumienie nazywane jest „deklaracją wekslową”.

W następstwie wypełnienia weksla in blanco zgodnie z porozumieniem, co do jego uzupełnienia powstaje zobowiązanie wekslowe osoby podpisanej na wekslu in blanco, o treści określonej w tekście powstałym na skutek wypełnienia. Odbiorca weksla in blanco uzyskuje zatem z mocy porozumienia uprawnienie do spowodowania powstania zobowiązania wekslowego osoby, która złożyła podpis na wekslu in blanco. Działanie to ma charakter jednostronnej czynności prawnej. Wynikająca z porozumienia osoby wręczającej weksel in blanco i jego odbiorcy ścisła więź pomiędzy zobowiązaniem wekslowym, a zobowiązaniem, z którego wynika podlegająca zabezpieczeniu

wierzytelność, przejawia się natomiast w tym, że wierzyciel nie może z mocy weksla uzyskać więcej praw niż przysługuje mu w ramach stosunku, z którego wynika podlegająca zabezpieczeniu wierzytelność.

Wszystkie przytoczone tu argumenty i rozważania nakazują zatem przyjąć, iż powód, wbrew obowiązкови, nie wypełnił weksla zgodnie z deklaracją wekslową, nie udowodnił też, że pozwany na dzień zamknięcia rozprawy był zobowiązany wobec niego do zapłaty kwoty 229.303,42 zł. Faktem jest, że deklaracja wekslowa upoważniała powoda do wypełnienia weksla w razie naruszenia przez pozwanego warunków płatności wymienionych w tej deklaracji faktur, ale warunkiem skutecznego wystawienia tych faktur była pełna realizacja zawartej przez strony umowy dotyczącej wykonania reaktora. Skoro należność wynikająca z faktur nie była według postanowień umowy wymagalna, bo umowa upoważniająca do wystawienia faktur nie została zrealizowana w sposób odpowiadający jej treści, to pomimo wskazania w fakturach terminu ich płatności, wypełnienie weksla nastąpiło z naruszeniem warunków porozumienia wekslowego. Termin płatności faktur został jednoznacznie ustalony w umowie, a zatem ten termin jest wiążący, a nie data dowolnie wpisana na fakturze. W myśl §3 pkt.3.2 umowy z dnia 01 marca 2011r., po dokonaniu 50% przedpłaty, pozostała kwota wynagrodzenia miała zostać zapłacona przelewem w ciągu 21 dni po wykonaniu reaktorów i przeprowadzeniu prób szczelności. Powód nie wykazał, aby poza wykonaniem reaktorów przeprowadzona została próba ich szczelności. Warunku tego nie spełnia prezentacja dokonana w B., skoro nie odbyło się to za zgodą i przy czynnym uczestnictwie pozwanego (pozwany o prezentacji dowiedział się przypadkowo, uczestniczył tylko pierwszego dnia i to dnia, kiedy próba uruchomienia reaktora zakończyła się niepowodzeniem).

Roszczenie powoda o zapłatę kwoty dochodzonej w pozie, w dacie zamknięcia rozprawy, było zatem w ocenie Sądu co najmniej przedwczesne, w związku z tym powództwo podlega oddaleniu.

Zobowiązania zabezpieczone wekslem dotyczyło umowy kwalifikującej się jako umowa o dzieło. Obowiązkiem powoda, o czym częściowo była mowa wcześniej, było wykonanie reaktorów, przeprowadzenie prób szczelności i pisemne poinformowanie kontrahenta o gotowości dzieła do odbioru (§ 1.1, 1.4, 1.5 umowy z dnia 1 marca 2011 r.). Bezspornym między stronami stało się, że reaktory wciąż przebywają w siedzibie powoda i że powód odmówił ich wydania pozwanemu. Powód w żaden sposób nie wykazywał poza tym, by pisemnie informował zleceniodawcę o możliwości odbioru dzieła. Stosownie do art. 642 § 1 k.c., w braku odmiennej umowy przyjmującemu zamówienie należy się wynagrodzenie w chwili oddania dzieła. Z uwagi na treść §1.4 i 4.1 umowy, które stanowią o konieczności potwierdzenia odbioru protokołem, zaś warunkują wystawienie faktury VAT podpisaniem protokołu odbioru nie ma podstaw do stwierdzenia, że strony umówiły się na zapłatę wynagrodzenia we wcześniejszym niż oddanie dzieła terminie.

Wprawdzie w sprawie niniejszej został przedłożony przez powoda protokół odbioru zamówienia z dnia 22 marca 2012 r., to w toku procesu udowodnione zostało, że dokument ten nie może być uznany za wiążący skoro jest niezgodny z rzeczywistym stanem rzeczy, stanem przez żadną ze stron nie kwestionowanym, jakim stał się fakt nie oddania dzieła zamawiającemu. Nie było zatem podstaw do wystawiania faktur, których warunkiem miało być wykonanie umowy o dzieło. Realizacja umowy nie jest przy tym tożsama z wykonaniem samego dzieła (reaktorów), skoro jego odbiór poprzedzony winien być dodatkowymi czynnościami, od wykonania których powód jednoznacznie się uchyła.

Należy mieć na względzie, iż zgodnie

z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która wywodzi z niego skutki prawne. W przedmiotowej więc sprawie to powód miał za zadanie wykazać, iż zrealizował umowę o dzieło zgodnie z jej postanowieniami, a w związku z tym, że na pozwanym ciąży obowiązek zapłaty na jego rzecz kwot pieniężnych objętych fakturami VAT.

Nie bez znaczenia dla merytorycznego rozstrzygnięcia pozostaje również okoliczność, że do akt sprawy złożona została trójstronna „umowa porozumienia stron” zawarta w dniu 2 kwietnia 2012r. pomiędzy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P. i G. (...) Sp. z o.o z siedzibą w W., mocą której Spółka (...) oświadczyła, iż przejmuje wszelkie zobowiązania finansowe wynikające z zobowiązań jakie powstały w wyniku współpracy firmy (...) ze Spółką (...). Wprawdzie powód kwestionował ważność i skuteczność oświadczenia woli złożonego w imieniu (...)

dotyczącego przejęcia wszelkich zobowiązań Spółki (...), bowiem oświadczenie to według powoda złożył w imieniu spółki przejmującej zobowiązanie sam pozwany P. K. nie dysponujący żadnym upoważnieniem, to okoliczność ta była przedmiotem pisemnego zarzutu pozwanego, który na dowód prawdziwości swoich twierdzeń złożył do akt sprawy dokument potwierdzający zawarcie umowy o wzmiankowanej treści. Okoliczność tę potwierdził również pozwany P. K. w swoich zeznaniach, twierdząc, że dysponował pełnomocnictwem notarialnym, które upoważniało go do zawarcia umowy, co zostało ujęte i potwierdzone w treści umowy – porozumienia, której stroną był także Prezes Zarządu powoda R. B. (zeznania pozwanego k 172v w zw. z k 129v-131, umowa z dnia 2.04.2012r k 68-69). Powód zaprzeczając twierdzeniu pozwanego o przejęciu przez Spółkę (...) zobowiązań Spółki (...) wynikających z umowy o dzieło, winien okoliczność tę wykazać, czego w istocie nie uczynił narażając się na określone i negatywne skutki prawne.

Próby wyjaśnienia wynikających stąd wątpliwości podjął się co prawda Sąd z urzędu, ale wobec braku możliwości skutecznego wezwania świadka G. R. (brak wskazania przez powoda adresu zamieszkania świadka), przeprowadzenie dowodu z jego zeznań nie było możliwe.

Okoliczności te czynią w ocenie Sądu powództwo bezzasadnym, a wobec tego analizę pozostałych zarzutów za bezprzedmiotową. Na marginesie jednakże stwierdzić należy, że nie można zgodzić się z zarzutem pozwanego dotyczącym nieprzedstawienia pozwanemu weksla do zapłaty. Według treści porozumienia stron zawartego w deklaracji wekslowej, o wypełnieniu weksla powodowa Spółka miała zawiadomić pozwanego według własnego wyboru telefonicznie, pocztą elektroniczną lub listem poleconym. W przypadku zastosowania ostatnio wymienionej formy powiadomienia, list polecony miał być przesłany na adres pozwanego wpisany w treści deklaracji. Powód nie miał zatem obowiązku poszukiwać nowego adresu zamieszkania pozwanego, bo to pozwany obowiązany był powiadomić powoda o każdorazowej zmianie adresu korespondencyjnego ze skutkiem uznania doręczenia za prawidłowe i skuteczne.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu uzasadnia treść art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Zgodnie z tymi przepisami strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony.

Pozwany w toku postępowania uiszczył koszty sądowe w postaci opłaty od zarzutów w wysokości 8.599,00 zł (k.85, k. 90) oraz opłaty od zażalenia (dowód uiszczenia opłaty, k. 38) na postanowienie Sądu z dnia 25 kwietnia 2013 r. w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty wydanemu w niniejszej sprawie w wysokości 2.294,00 zł.

Nadto stosownie do treści § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu pozwany podniósł koszty wynagrodzenia reprezentującego go adwokata w wysokości 7.200,00 zł oraz opłaty od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł. Powód zobligowany jest więc do zwrotu pozwanemu kosztów procesu w łącznej kwocie 18.110,00 zł.

Mając na uwadze powyższe, w oparciu o wskazane tam przepisy prawa, Sąd orzekł, jak w sentencji wyroku.